

Dauids belofte

Sandi Rog

David's belofte

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Vertaling Daniëlle Langerak
Ontwerp omslag b'IJ Barbara
Illustratie omslag © Jill Battaglia / Arcangel Images
Layout en dtp binnenwerk Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 9427 5
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij DeWard Publishing Company Ltd.,
Chillicothe, Ohio, USA, onder de titel *The Master's Wall*.

Engelstalige uitgave © 2010 DeWard Publishing Company Ltd.
Nederlandse vertaling © 2013 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Denk niet dat ik gekomen ben om op aarde
vrede te brengen.
Ik ben niet gekomen om vrede te brengen,
maar het zwaard.
Want ik kom een wig drijven tussen een man
en zijn vader,
tussen een dochter en haar moeder
en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder;
de vijanden van de mensen
zijn hun eigen huisgenoten!

Jezus Christus

Een

David probeerde niet hardop te huilen. Hij mocht geen geluid maken terwijl hij door de donkere straten sloop. Die ochtend had hij zijn vrienden nog achternagezeten over deze platte stenen, fantaserend dat ze gladiatoren van het Circus Magnus waren. Nu achtervolgde hij opnieuw een vijand, maar deze keer was het geen spel. Deze vijand was echt. Het waren de drie mannen die zijn ouders hadden meegenomen.

*Mamma! Abba!*¹ wilde hij schreeuwen.

Hij voelde nog steeds mamma's hand in de zijne. Hij voelde haar hand nog steeds wegglijden toen de soldaten haar meetrokken. Nog steeds voelde hij haar *stola* scheuren toen hij zich daaraan vastklampte. Het enige wat van haar was achtergebleven was een stukje stof dat van haar jurk was gescheurd.

Nu ze weg was, voelde zijn hand leger dan ooit.

David maakte een vuist. Alles wat hij had was hem afgenomen, en nu hing het leven van zijn ouders misschien wel van hem af. Hij kon hun leven redden of hen overgeven aan de vijand. Maar hij was een kind, een kleine jongen. Wat kon hij doen? Hij had besloten de mannen te volgen om te zien waar ze zijn ouders naartoe

¹ Achter in dit boek is een woordenlijst opgenomen.

brachten. Dan kon hij hulp halen. Manius zou wel weten wat ze moesten doen.

Plotseling klonken er stemmen, ze weerkaatsten tegen de lemen huizen. David drukte zijn rug tegen de muur. Toen hij een schaduw zag bewegen, keek hij naar beneden. Daar zag hij een rat over de grote stenen van de uitgestorven straat rennen. Nu pas realiseerde David zich dat hij zijn adem had ingehouden, en hij blies die opgelucht uit.

Voorzichtig gluurde hij over de muur. Zijn vingers trilden terwijl hij de stenen vastpakte. Hij zag drie soldaten in de smalle straat staan. Ze hadden Davids ouders bij zich! De soldaten leken wel reuzen. Reuzen met pluimen van paardenhaar op hun hoofd. Half mens, half dier.

Een van de enorme monsters trok mamma vooruit. Ze struikelde maar kon zich nog net aan abba vasthouden. Abba hielp haar overeind en sloeg zijn armen om haar heen, maar een andere soldaat trok hen uit elkaar. Deze soldaten behandelden Davids ouders als slaven – als misdadigers – maar dat waren ze helemaal niet!

De soldaat schudde met een ketting voor mamma's gezicht en lachte. Mamma's ogen werden groot en David wist dat ze bang was. Hij had een keer eerder gezien dat mamma bang was, toen hij te laat thuis was gekomen. Toen had ze diezelfde blik in haar ogen gehad. Ze was voor hem op haar knieën gaan zitten en had haar trillende armen om hem heen geslagen. 'David, hoe kon je me dit aandoen?' David had buikpijn gekregen omdat hij haar bang had gemaakt. En nu kreeg hij datzelfde gevoel. Maar wat kon hij doen?

De soldaat grinnikte en knielde om haar enkels vast te binden terwijl een andere soldaat haar van achteren vasthield. Abba zou wel iets doen. Hij moest mamma redden.

O, nee! Abba's armen werden achter zijn rug vastgebonden!

Toen de soldaat de boeien om mamma's enkels had vastgemaakt, liet hij zijn grote handen over haar heen glijden en hij trok haar stola omhoog tot haar dijnen.

'Niet slecht...'

'Blijf van haar af!' Met zijn schouder duwde abba de soldaat opzij en probeerde naar mamma toe te lopen. Voordat hij bij haar was, greep de derde soldaat abba's arm en hield hem tegen. Toen vroeg de soldaat aan de man die mamma vasthield: 'Aulus, veroordeelden moeten hun straf toch ondergaan?'

'Jazeker.' Aulus glimlachte en bleef mamma aanraken op plekken waar David abba haar zelfs nooit had zien aanraken. Haar lichaam leek klein en hulpeloos onder de greep van de reusachtige man.

Stop, dacht David. Hou daarmee op!

De handen van de soldaat bleven mamma's lichaam strelen, ze keek doodsbang.

Iemand moest hem tegenhouden. Maar niemand kon iets doen.

Behalve David.

'Laat haar los!' riep hij terwijl hij recht op de soldaat af rende.

'Nee!' schreeuwde mamma.

Aulus boog zich voorover en pakte David bij een arm en een been op. De man zwaaide hem rond alsof hij een stuk speelgoed was.

'Laat hem met rust!' schreeuwde abba.

Toen David probeerde de vingers van de man los te trekken voelde hij dat de man er aan een hand maar vier had. Hij draaide echter zo snel rond dat hij zich bijna niet kon bewegen en plotseling schoot hij weg.

‘Kijk hem eens vliegen!’ Aulus’ lach galmde door de hele straat.

Davids handen graaiden in de lucht, hij zwaaide met zijn armen en schopte met zijn benen tot hij met een klap tegen een muur terecht kwam. Hij voelde een pijn-scheut in zijn borst en even werd alles zwart voor zijn ogen. Hij zakte op de grond en worstelde tevergeefs om adem te halen. Zijn longen leken wel van steen.

Lucht! Hij had lucht nodig!

Doodsbang greep hij de stenen van de muur vast om zijn longen de kans te geven uit te zetten, maar nog steeds lukte het hem niet adem te halen. Zijn longen weigerden te bewegen. Als een vis hapte hij naar adem. Toen hij eindelijk lucht in zijn longen kreeg, voelde het alsof er een mes in zijn borst werd gestoken.

Maar hij kreeg tenminste lucht!

De korte, snelle ademhaling gaf hem kracht, hoewel hij door de pijn niet dieper kon inademen. David keek naar de grond en concentreerde zich op het inzuigen en uitblazen van de lucht.

De toortsen van de soldaten reflecteerden in de waterige drab op de gladde stenen onder hem. Hij keek op en zag een wazige vorm. Het was mamma en abba hield haar in zijn armen, net als eerst. Hij zou haar wel opvrolijken, en dan zou ze wel weer lachen en dansen, samen met abba. Dan zou ze zingen, alleen voor abba en David, alsof ze de enige mensen ter wereld waren. David hoorde haar graag zingen. Haar stem gaf hem een warm gevoel, net alsof hij zijn gezicht naar de zon draaide. Toen zijn ogen scherper werden, zag hij echter dat haar enkels geboeid waren en dat er modder aan de rand van haar stola zat. Nu zag hij ook dat het niet abba was die haar vasthield, maar Aulus.

Ze gilde.

David werd weer woedend.

Aulus gaf mamma een duw in de richting van een kar, maar ze struikelde en viel op haar knieën.

David was witheet. De muur en de straat leken te trillen. Hij krabbelde overeind en rende naar de soldaat toe, boog zich voorover en stootte zijn schouder in diens buik. Maar het leek wel alsof hij tegen een ijzeren standbeeld aanliep. Gillend van de pijn viel hij achterover. Hij rook nog net de zweetlucht van de grote soldaat.

Lachend pakte Aulus Davids tuniek vast en hij trok de jongen overeind. 'Kijk dat kleintje nou! Ouder dan tien is hij niet, maar hij komt steeds terug!'

Toen David opkeek, rook hij alcohol. Hij keek naar de man, die een lelijk litteken had van zijn rechteroog naar zijn mond. Het liefst had David hem nog wat littekens bezorgd.

'Laat haar met rust!' Onder de elleboog van de man door zag David het lange lichaam van abba wankelen onder de klappen van een andere soldaat.

'Hou op!' David zwaaide met zijn vuist en sloeg in de lucht terwijl zijn hoofd zich vulde met haat.

Aulus smeed hem op de grond.

Davids armen sloegen tegen de stenen. De klap was zo hard dat hij zich even niet kon bewegen en opnieuw voelde hij een pijnscheut in zijn borstkas.

'Wil je je zoon zien sterven?' Aulus trok zijn zwaard.

'God, red hem!' Abba's woorden staken in Davids hart. Aulus hief zijn zwaard.

Het maanlicht weerkaatste op de kling. David verstijfde. De angst ontnam hem de adem. Hij zou sterven.

'Aulus! Zo is het genoeg.' Er kwam een andere soldaat aanlopen en die pakte Aulus' pols. 'Laat die jongen.'

Aulus deed een stap achteruit. Hij keek de man woedend aan en trok zijn arm los. Toen liet hij het zwaard zakken, waarbij te zien was dat hij ook op zijn gespierde arm een enorm litteken had.

‘Kom, we gaan.’ De andere man sprak met een autoriteit die de andere drie ontbrak. ‘We hebben gevonden wat we zochten.’ De baas van de soldaten keek afkeurend om zich heen en zag toen de kar. Hij wees naar abba, die met zijn handen achter zijn rug gebonden op de grond lag. ‘Leg hem op de wagen.’

David duwde met zijn handen tegen de grond en probeerde te gaan staan, maar hij had te veel pijn. Hij wilde schreeuwen, maar er kwam niet meer uit zijn mond dan een zacht hijgen. Hij moest opstaan. Hij moest hen volgen.

‘Sta op, David,’ zei abba altijd als David viel. Dan gaf hij hem altijd een hand en hielp hij hem opstaan. ‘Nu doet het pijn, maar de pijn gaat vanzelf weg. Sta maar op. Je moet nooit blijven liggen.’ David probeerde het opnieuw, maar hij had geen kracht meer. Hij kon alleen maar omrollen.

Terwijl de soldaten langsliepen, zwaaide Aulus nonchalant met zijn zwaard naar Davids gezicht.

David gilte en legde een hand op zijn wang. Het bloed stroomde over zijn hand en door zijn nek. Zijn woede brandde de angst weg en hij sprong overeind om achter de soldaat aan te gaan, maar zodra hij stond, voelde hij weer de pijn in zijn borst. Hij viel op zijn knieën. De grond leek te golven als water en hij zag zwarte vlekken.

‘David! David!’ Het geschreeuw van zijn moeder weerklonk door de straten terwijl het geratel van de kar wegstierf en de kar in het donker verdween.

David viel weer op de grond. De grond leek tegen zijn

armen en zijn pijnlijke borstkas te slaan. Het razen van de wind klonk in zijn oren voordat de duisternis hem opslokte.

Ω

Een zurige lucht prikkelde Davids neus. Zijn maag trok zich samen en de pijn in zijn ribben ontnam hem de adem. Hij opende zijn ogen.

Het eerste wat hij zag was een ruwe baard. Hij knipperde en probeerde zijn ogen scherp te stellen. Er stond een man over hem heen gebogen. De maan scheen op de helft van zijn rimpelige gezicht en er was maar een van zijn ogen te zien.

‘De goden zij dank.’ De man glimlachte, waarbij David zag dat hij een aantal tanden miste. ‘Je leeft nog!’

Waar was hij? David voelde stenen onder zich. Waarom lag hij niet in bed? Waar was mamma? En abba? Plotse-ling herinnerde hij zich de soldaten.

Hij voelde aan zijn wang en krabde een stukje van de korst open. Meteen liep er weer wat bloed over zijn vingers. Hij begon te trillen. Het was geen droom geweest.

De man trok aan Davids arm en hielp hem overeind.

David gaf een schreeuw van de pijn in zijn borst en hij kreunde bij elke ademhaling.

‘Goed gebouwd... Sterk.’ De man voelde aan zijn armen en benen. ‘Stevig, wat vlees op je botten; niet zoals die magere straatschoffies. Jij zult een boel geld opleveren.’ De man bond Davids handen vast en liet hem op een kar vallen.

Opnieuw begon de duisternis David op te slokken, maar de stank van urine en braaksel hield hem wakker. De verkoper gooide een versleten doek over hem heen,

hoestte en spuugde op de grond. ‘Een prima winst.’

‘Elohim, laat mijn ouders niet...’ Door de tranen zag Davids wazig en ze prikten in de wond op zijn wang.

‘Je bent nu een wees, jongen – je bent van mij. Je ouders zullen sterven in de handen van Caesar.’

David dacht aan zijn kleine zusje dat verscholen onder een dekentje naar hem opkeek. Plotseling besepte hij wat hij had gedaan. ‘Eloi!’ De wagen kwam schokkend en schuddend in beweging. ‘Sarah,’ zei David moeizaam. ‘Red haar.’

De handelaar grinnikte terwijl Davids lichaam door het schokken van de kar steeds meer pijn deed.

‘Het Romeinse Rijk heeft voeten van ijzer, jongen. Het zal je vertrappen.’

Ω

De ochtendzon wierp kolommen van licht over de blauw met paarse valleien. Een briesje droeg de geur van vlas en mest mee naar de mensen die al vroeg wakker waren.

Titus wandelde trots voor zijn karavaan uit. Hij wist dat hij er indrukwekkend uitzag: zijn spierwitte tuniek stak prachtig af tegen zijn donkere Ethiopische huid en zijn gouden ooring en de gouden band vlak boven zijn elleboog – hoewel die verraadden dat hij een slaaf was – schitterden in de zon. Zelfs als slaaf was hij waardevoller dan de meeste vrije mensen en zijn mooie uiterlijk zou hem op de markt veel voordeel opleveren.

Gasparus, een van de lagere slaven, leidde een muilezel met Titus’ bezittingen. Het grind kraakte onder de hoeven van het dier en zijn last zwaaide met elke stap heen en weer. De rest van de slaven liep achter hen met hun weinige bezittingen op hun hoofd en heupen.

Ze liepen langs een klein hutje dat een stukje van de weg af stond. Er kwam net een jongen met een kudde schapen van achter het huis aanlopen. Hij riep een groet naar de karavaan en leidde zijn schapen snel de weg over. Het geluid van hun bellen bleef nog even in de lucht hangen.

Titus draaide zijn gezicht naar de wolkeloze hemel. 'Het is maar goed dat we al voor zonsopgang zijn vertrokken. Het wordt een hete dag.'

Gasparus gromde instemmend.

Gelukkig droeg Titus zijn keffiyeh om zijn hoofd te beschermen tegen de stralen van de opkomende zon. De dochters van de nacht zouden zeker naar de robijnen broche op zijn hoofddoek kijken. Dit juweel was bijzonder waardevol. Titus had Egyptisch bloed en hij wist heel goed dat hij een knappe man was. De kleding die hij droeg was niet echt geschikt om in te reizen, maar hij was niet bang voor rovers en dieven. Hij was groot en gespierd: een echte vechter. Elke dief die in het verleden had geprobeerd hem te beroven had daar spijt van gekregen – als doden spijt konden hebben. Aan Titus' zij hing een met juwelen ingelegd zwaard om te laten zien dat hij niet alleen rijk was, maar ook sterk: een man met wie niet te spotten viel.

De karavaan ploeterde verder over de grindweg naar de Via Labicana. Aan de linkerkant lagen groene velden. Rechts scheen de zon op fijne blauwe bloemen. In de verte klonk het geblaat van schapen en geiten, terwijl de stad steeds dichterbij kwam.

Titus en zijn mannen kwamen bij de Porta Esquilina. De vierkante poort torende dreigend boven de mannen uit en ze verdwenen door de gebogen toegangsdeur onder de poort door, de drukke straten in. Overal liepen